

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

DEBBIE MACOMBER

Majake mere
ääres

Romaan

Originaali tiitel:
Debbie Macomber
Cottage by the Sea
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

„Majake mere ääres“ on väljamõeldis. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Mistahes sarnasus tegelike sündmuste, kohtade või isikutega, elavate või surnutega, on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Debbie Macomber
This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

D02376320
ISBN 978-9949-82-563-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Suvi, 2018

Armsad sõbrad!

See juhtus tegelikult. Oso lähedal Washingtoni osariigis varises ainsagi hoiatuse või mistahes viiteta sellele, mis toimuma hakkab, terve mäekülj. 22. märtsil 2014 viis mudalihe kaasa nelikümmend üheksa kodu ja nõudis nelikümmend kolm elu. Nüüd on Oso mudalihe osa ajaloost, kuid Vaikse ookeani looderannikul mäletatakse seda tragöödiat kaua. Selle ootamatust, šokki, et selline asi üldse võib juhtuda.

Kirjanikuna pidin paratamatult mõtlema perekonnaliikmetele, keda tollal kodus ei olnud – nendele, kes pääsesid küll surmast, kuid jäid oma lähedasi leinama. Selle mõtte valguses sündis ka „Majake mere ääres“. Minu kangelanna kaotas kogu perekonna ja on nüüd üksinda maailmas, otsides kohta, mida ta saaks koduks nimetada. Ja kas ei otsi meie kõik seda – kodu?

Töötan koos professionaalsete kirjastajate tähelepanuväärse gruppiga. Mu toimetajad Shauna Summers ja Jennifer Hershey püüavad minust kui autorist parimat välja tuua. Kuigi tahaksin mõtelda, et iga sõna, mis mu arvutiklahvidelt välja tuleb, on igal moel täiuslik, ei ole see nii. On ümberkirjutamist ja toimetamist, veel rohkem ümberkirjutamist ja toimetamist. Mind on õnnistatud iga viimane kui päev privilegeeriga olla autor.

Nagu alati, on mulle eluliselt tähtis saada tagasisidet oma lugejatelt. Ma ootan teie kommentaaride, ettepanekute ja paranduste lugemist. Jah, isegi pärast mistahes arvu inimeste mitmekordset lugemist lipsavad vead ikkagi mõnikord läbi. Ärge häbenege mulle teada andmast. Ja muidugi võite mulle ka rääkida, kui väga te nautisite seda raamatut. See on alati hinnatud. Saate minuga ühendust võtta meiliaadressil debbiemacomber.com või kirjutada mulle aadressil P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366. Samuti võite mind leida sotsiaalmeediast, nagu Facebook või Twitter jne.

Kõige soojemate tervitustega

Debbie Macomber

*Candile ja Tomile,
kõige armsamatele sõpradele
(Ja ma ütleksin seda isegi
Tomi imepärast veini joomata.)*

PROLOOG

KOLMTEIST AASTAT TAGASI

KEATON oli rannas märganud ilusat teismelist tüdrukut juba mõne päeva eest. Kui ta nägi tüdrukut koos grupi teiste teismelistega võrkpalli mängimas, polnud ta võimeline temalt silmi pöörama. Tüdruku perekond oli üürinud Munsonite majakese ja saabunud laupäeva hommikul. Niipea kui auto oli tühjaks laaditud, olid tüdruk ja tema vanem vend randa suundunud. Nad olid seal olnud iga päev, naerdes, ujudes ja sõpru leides. Tüdruk oli reibas ja täis elu, tema naer kandus tuulega kaugele ja pani Keatoni naeratama iga kord, kui ta seda kuulis. Tüdruk ei saanud olla rohkem kui neliteist või viisteist ja tema vend oli aasta või paar vanem. Keaton märkas, kui loomulikult tüdruk inimesi enda poole tõmbas, kes kõik soovisid olla tema läheduses. Ta tundis seda ise, kuigi jälgis teda kaugelt.

Oceanside oli väike kõrvaline linn, aga kui saabus suvi, olid kõik hotellitoad ja üürimajad täis. Poed olid hõivatud turistidega, kes olid innukad oma puhkusedollareid kulutama. Ookeani lõhn segunes praetud mererkarpide, kala ja friikartulite lõhnaga. Lapsed trügisid maiustustepoe akna taga, et näha, kuidas härra Buster venitas sitket iirisemassi või valas pehmemat segu suurtele küpsetusplaatidele. Tuulelohede pood oli nii kohalike kui ka turistide lemmik. Taevas oli täidetud igat kujuteldavat vormi lohedega ning lapsed ja täiskasvanud jooksid ühtmoodi edasi-tagasi mööda randa. Nii oli see igal suvel.

Rand oli rahvarohke ja kihas tegevusest, ent ometi oli see üks tüdruk köitnud Keatoni tähelepanu sel määral, et ta püüdis teda kasvõi vilksamisi näha saada.

Sellest hetkest peale, kui tüdruk Oceanside'i saabus, oli Keatonil raske temast mitte mõelda. Talle meeldisid tüdruku juuksed, mis olid punakaspruunid, päikesest toonitud ja pikad. Ta kandis neid ühesainas patsis, mis hüples vastu ta selga, kui ta mööda randa kihutas, paljad jalad liiva üles löömas. Tal ei puudunud tähelepanu, märkas Keaton; ta võis öelda, et paljud poisid olid temast huvitatud. Keaton ei saanud neid süüdistada.

Rohkem kui midagi muud tahtis ta tüdrukuga rääkida. Probleem seisnes selles, et Keaton ei teadnud, kuidas talle läheneda või mida talle öelda, kui ta läheneb. Ta ei teadnud, kuidas tüdrukule öelda, et ta peab teda ilusaks. Isegi parimatel päevadel rääkis ta harva. Tüdrukud tegid ta kidakeelseks ja ajasid näost punaseks. Tema süda tagus nii kõvasti, et ta tundis oma pulsilööke iga kord, kui ta mõtles tüdrukut rannas kõnetada. Esimest korda elus mõtles Keaton, kuidas oma vastumeelsusest rääkida üle saada lihtsalt selleks, et ta saaks tüdrukuga vestelda. Ta polnud vestlemises kunagi tubli olnud ja loomupärane häbelikkus töötas tema vastu. Preston, ta parim sõber, julgustas teda, et ta prooviks kohtuda tüdrukuga, kes nii palju tema mõtteid oli hõivanud.

„Ei riski millegagi, ei võida midagi,“ oli Preston nõu andnud.

Keaton tahtis need sõnad talle otse tagasi läkitada; lõppude lõpuks oli Preston kogu keskkooliaja olnud armunud Mellie Johnsonisse ja hoolimata sellest, et ta oli tüdruku pärast peaaegu armuvalus, polnud ta teinud rohkemat kui teda neli aastat koridorides tervitanud. See polnud talle midagi head toonud – Mellie oli mingi poisiga, keda ta oli Aberdeenis kohanud, päev pärast lõpetamist minema jooksnud. Sellest ajast peale polnud keegi teda enam näinud ega temast kuulnud.

See ei peatanud Prestonit siiski Keatonit rannatüdruku pärast tüütamast. Keatonil kulus peaaegu terve nädal, et leida julgust tüdruku kõnetamiseks. See toimub kas nüüd või mitte kunagi, aga ta närvit-

ses ja kõhkles sellegipoolest. Tema võimetus vestlust alustada oli üks probleem, kuid siin oli veel üks *suurem* probleem.

Keatoni suurus.

Keatoni suurim hirm oli see, et ta pelutab või hirmutab tüdrukut samamoodi nagu enamikku inimesi. Tüdrukud olid koolis teda vältinud, sest ta paistis agressiivse ja õelana. Ta ei kavatsenud selline olla; ta nägi lihtsalt alati selline välja, sest ta naeratas harva. Tõde seisnes selles, et Keatoni elus oli vähe, mille pärast naeratada. Kui ta oleks saanud oma tahtmist, oleks ta olnud nähtamatu, aga tema kasv ja suurus tegid selle võimatuks. Oma juunioriaastatel oli ta kasvanud kuue jala kuue tollini ja hiljem oli lisandunud veel kaks tolli. Tema õlad olid nii laiad, et ta sai need vaevalt uksest sisse suruda. Ta käed ja jalad olid tohutud. Ta oli hakanud harjuma nimedega, millega inimesed teda kutsusid, tehes ta suuruse üle nalja.

Härg.

Pöder.

Need olid ainult kaks mitmest tavalisest, millega teda pilgati. Ta oli lihtne sihtmärk, sest ta valis pilkamise ignoreerimise ega vastanud. Need nimed polnud teda kunagi tegelikult häirinud.

Süda massiivses rinnas tagumas nagu kõueraksatus, lähenes Keaton aeglaselt tüdrukule.

„Hei, vaadake, see on Lõbus Roheline Hiiglane,“ märkis üks teismelistest.

Keaton ignoreeris teda ja naeratas. „Tere,“ pomises ta, vaadates pingsalt tüdruku poole. Lähedalt oli tüdruk isegi ilusam kui kaugelt. Tema silmad olid rohekad pähkelpruunid ja ta paks pats lebas üle palja õla. Ta kandis punaste moonidega muustrilist päikesekleiti ja selle all ujumiskostüümi. Keaton tahtis hirmsasti käe välja sirutada ja tema põske puudutada kindlaks tegemaks, et tüdruk polnud ta kujutlusvõime vili.

„See on Vastik Lumemees!“ hüüdis veel üks teismeline poiss teeseldud õuduses.

Keaton ei tundnud teda ja oletas, et poiss on turist.

„Ei, see on Sasquatch.“

„Sellel on suured jalad.“

„Jah. Ta on Suurjalg.“

„Lõpetage,“ ütles tüdruk vihinal ümber keerates ja temaga koos olnud teismeliste grupile vastu astudes. Ta pöördus Keatoni poole ja naeratas talle. „Tere.“

„Tule, Annie,“ käis tema vend peale, haarates tal käest. „Me peame tagasi minema.“

Annie. Ta nimi oli Annie. Keaton libistas seda läbi pea ja talle meeldis, kuidas see seal kajas.

Tüdruk jätkas temale keskendumist, silmad uurivad, pärani ja soojad.

„King Kong, on sul midagi öelda?“ pilkas Devon Anderson.

Keaton tundis Devonit keskkoolist. Ta oli jobu. Teda ei üllatanud, et Devon oli Anniet märganud ja püüdis tema tähelepanu.

„Ära nimeta teda nii,“ sähvas Annie Devonile vihaseks.

„Ta ei räägi.“

„Noh, ta alles äsja rääkis,“ andis Annie vastu, Devoni peale pahane ja vaevumata seda varjama. „Ta ütles „tere“, juhul kui sa ei kuulnud.“

„Võin kihla vedada, et ta ei ütle mitte midagi muud,“ väitis Devon, põrnitsedes Keatonit ma-tean-sellest-kõik-pilguga.

Annie ootas lootusrikkalt, kuid Keatonil ei õnnestunud isegi oma elu nimel ainsatki sõna välja saada. Ta tahtis Anniele rääkida, et ta on ilus ja ta oli märganud teda mööda randa jooksmas. Mainimine, kui väga meeldib talle Annie pats ja tema juuste värvus, oli tal juba keeleotsal, aga ta ei saanud ka seda välja öeldud.

„Näed, mida ma silmas pean?“ mõnitas Devon.

„Ära tee seda,“ nähvas Annie. „See on õel.“

Tema vend tõmbas teda kätest. „Tule, Annie, emps ja paps ootavad.“

„Vabandust,“ ütles tüdruk Keatonile ja ta silmad muutusid leebeks, kui ta rääkis. „Me peame minema. Tore oli sinuga kohtuda.“

Keaton noogutas ja püüdis naeratada, soovides Anniele teada anda, et ta tundis sedasama.

„Me tuleme järgmisel suvel tagasi,“ ütles Annie, kõndides tagurpidi, kui vend teda edasi tõmbas.

Aasta. Ta suudab nii kaua oodata. Keaton lootis, et selleks ajaks on ta leidnud sõnad, et rääkida talle kõigist asjadest, mida ta oma peas oli talletanud.

Annie ei tulnud siiski kunagi tagasi.

Keaton ootas aasta-aastalt ega unustanud kunagi ilusat punakaspruunide juustega tüdrukut, keda ta tol suvel rannas oli näinud. Pilt mööda liiva jooksvast Anniest jäi temaga. Loendamatu kordi visandas ta rannastseene Anniega, kasutades pliiaitsit ja sütt. Pildid, mida keegi ei näinud. Ta pidas peas Anniega pikki vestlusi – lihtsalt temast mõtlemine tõi Keatonile haruldase maitse õnnest.

Võibolla ühel päeval, mõtles ta, vaadates üle ookeani, samal ajal kui lained vastu kallast raksusid.

Võibolla ühel päeval...